

II

(Informācija)

IESTĀŽU NOLĪGUMI

**Nesaistoši kritēriji Līguma par Eiropas Savienības darbību 290. un 291. panta piemērošanai –
2019. gada 18. jūnijs**

(2019/C 223/01)

EIROPAS PARLAMENTS, EIROPAS SAVIENĪBAS PADOME UN EIROPAS KOMISIJA,

tā kā:

- (1) Eiropas Parlaments, Padome un Komisija ("trīs iestādes") 2016. gada 13. aprīlī noslēdza Iestāžu nolīgumu par labāku likumdošanas procesu⁽¹⁾ ("nolīgums").
- (2) Trīs iestādes nolīguma 26. punktā uzsvēra to, cik svarīga loma Savienības tiesību aktu vidū ir deleģētajiem un īstenošanas aktiem, un ka tad, ja tos izmanto efektīvi, pārredzami un pamatotos gadījumos, tie ir neatņemams labāka likumdošanas procesa instruments, kas palīdz nodrošināt, ka tiesību akti ir vienkārši un aktuāli, un ka tos var efektīvi un ātri īstenot.
- (3) Trīs iestādes nolīguma 28. punktā paredzēja papildināt nolīguma pielikumā pievienoto Kopējo vienošanos par deleģētajiem aktiem, paredzot nesaistošus kritērijus Līguma par Eiropas Savienības darbību (LESD) 290. un 291. panta piemērošanai.
- (4) Minēto kritēriju īstenošanu var katru gadu apspriest gan politiskajā, gan tehniskajā līmenī, veicot vispārēju nolīguma īstenošanas uzraudzību saskaņā ar nolīguma 50. punktu.
- (5) Lai gan LESD 291. panta 2. punktā noteikts, ka tad, ja ir nepieciešami vienādi nosacījumi juridiski saistošu Savienības aktu īstenošanai, šie akti piešķir Komisijai vai, īpašos, attiecīgi pamatotos gadījumos un Līguma par Eiropas Savienību 24. un 26. pantā paredzētajos gadījumos, Padomei īstenošanas pilnvaras, nesaistošo kritēriju nolūks ir noteikt dalījumu starp deleģētajiem un īstenošanas aktiem, nevis dalījumu starp iestādēm, kurām piešķirtas īstenošanas pilnvaras. Šie nesaistošie kritēriji nav paredzēti, lai definētu vai kaut kādā ziņā ierobežotu nosacījumus, saskaņā ar kuriem iestāde īsteno pilnvaras, kas tai piešķirtas saskaņā ar attiecīgajiem Savienības tiesību aktiem, to skaitā pamataktu.
- (6) Eiropas Savienības Tiesa jau vairākkārt izskatījusi konkrētus jautājumus saistībā ar LESD 290. un 291. panta piemērošanu⁽²⁾. Minētā judikatūra nākotnē varētu turpināt attīstīties. Attiecīgos gadījumos var būt nepieciešams pārskatīt nesaistošos kritērijus, ņemot vērā judikatūras attīstību,

⁽¹⁾ Iestāžu 2016. gada 13. aprīļa nolīgums starp Eiropas Parlamentu, Eiropas Savienības Padomi un Eiropas Komisiju par labāku likumdošanas procesu (OV L 123, 12.5.2016., 1. lpp.).

⁽²⁾ *Inter alia*: Tiesas spriedums, 2014. gada 18. marts, *Komisija/Parlaments un Padome* (tā dēvētā "biocīdu lieta"), C-427/12, ECLI:EU:C:2014:170; Tiesas spriedums, 2016. gada 17. marts, *Parlaments/Komisija* (tā dēvētā "Eiropas infrastruktūras savienošanas instrumenta/EISI lieta"), C-286/14, ECLI:EU:C:2016:183; Tiesas spriedums, 2015. gada 16. jūlijs, *Komisija/Parlaments un Padome* (tā dēvētā "vīzu savstarpības mehānisma lieta"), C-88/14, ECLI:EU:C:2015:499.

IR VIENOJUŠIES PAR TURPMĀKO.

I. VISPĀRĪGI PRINCIPI

1. Šie nesaistošie kritēriji sniedz trijām iestādēm vadlīnijas par to, vai pilnvarojumam leģislatīvos aktos vajadzētu būt ar deleģēta akta vai ar īstenošanas akta raksturu, un attiecīgi vajadzētu būt piešķirtam saskaņā ar LESD 290. pantu, lai pieņemtu deleģēto aktu, vai saskaņā ar LESD 291. pantu, lai pieņemtu īstenošanas aktu.
2. Katrā atsevišķā gadījumā paredzētā akta veids jānosaka, ņemot vērā paredzētā akta mērķus, saturu un kontekstu, kā arī paša leģislatīvā akta mērķus, saturu un kontekstu.
3. Likumdevēja kompetencē ir izlemt, vai un ciktāl izmantot deleģētos vai īstenošanas aktus, ievērojot LESD noteiktās robežas. Šajā sakarā likumdevējs nosaka, vai pilnvarot Komisiju pieņemt deleģētos aktus, kā arī novērtē, vai būs vajadzīgas pilnvaras, lai nodrošinātu vienādus nosacījumus leģislatīva akta īstenošanai.
4. Ja likumdevējs uzskata, ka noteikumam vajadzētu būt pamataakta neatņemamai sastāvdaļai, tas var nolemt iekļaut šo noteikumu pielikumā. Likumdevējam nav pienākuma paredzēt pielikumus leģislatīvajos aktos, un tā vietā likumdevējs var nolemt paredzēt atsevišķus tiesību aktus, taču trīs iestādes atgādina, ka leģislatīva akta struktūrai būtu jābalstās uz nolīgumā izklāstīto kopējo apņemšanos un mērķiem, lai tiesību akti būtu vienkārši, skaidri un saskaņoti, un būtu pieejami un saprotami pilsoņiem, pārvaldes iestādēm un uzņēmumiem, praktiski īstenojami un izstrādāti neatkarīgi no pilnvarojuma jautājuma. Tas nekādā ziņā neierobežo likumdevēja pilnvaras.
5. Leģislatīvu aktu būtiskie elementi jānosaka pamataktā. Tāpēc Komisijai nevar piešķirt pilnvaras pieņemt noteikumus, kas saistīti ar politisku izvēli, kas ietilpst paša Savienības likumdevēja pienākumos (piemēram, tādēļ, ka tā prasa dažādu iesaistīto interešu novērtēšanu, pamatojoties uz vairākkārtēju izvērtējumu)⁽³⁾. Komisijai, īstenojot deleģētās vai īstenošanas pilnvaras, ir pilnībā jāievēro pilnvarojuma akta būtiskie elementi⁽⁴⁾.
6. Ar leģislatīvu aktu piešķirt pilnvaras pieņemt deleģētos aktus var tikai Komisijai.
7. Šie kritēriji nebūtu jāuzskata par izsmelšošiem.

II. KRITĒRIJI

A. VISPĀRĒJAS VAI INDIVIDUĀLAS PIEMĒROŠANAS AKTI

1. Deleģētie akti var būt tikai vispārēji piemērojami. Individuāli piemērojamus pasākumus nevar pieņemt ar deleģētajiem aktiem.
2. Īstenošanas akti var būt individuāli vai vispārēji piemērojami.
3. Uzskata, ka akts ir vispārēji piemērojams, ja tas attiecas uz objektīvi noteiktām situācijām un tam ir tiesiskas sekas attiecībā uz vispārīgi un abstrakti noteiktām personu kategorijām⁽⁵⁾.

B. LEĢISLATĪVU AKTU UN TO PIELIKUMU GROZĪJUMI

1. Ja likumdevējs pilnvaras grozīt leģislatīvu aktu piešķir Komisijai, šīs pilnvaras var īstenot tikai, izmantojot deleģētos aktus⁽⁶⁾, arī tad, ja minētās pilnvaras attiecas uz pielikumiem, jo tie ir leģislatīvu aktu neatņemama sastāvdaļa.
2. Pilnvaru deleģēšanas "grozīt" leģislatīvu aktu mērķis ir ļaut Komisijai grozīt vai atcelt likumdevēja šajā aktā paredzētus nebūtiskus elementus⁽⁷⁾. Grozījumi var ietvert iestarpinājumus un papildinājumus attiecībā uz dažiem nebūtiskiem leģislatīva akta elementiem vai nebūtisku elementu svīturošanu vai aizstāšanu.

⁽³⁾ Tiesas spriedums, 2012. gada 5. septembris, *Parlaments/Padome*, C-355/10, ECLI:EU:C:2012:516, 64., 65. un 76. punkts; Tiesas spriedums, 2017. gada 26. jūlijs, *Čehijas Republika/Komisija*, C-696/15 P, ECLI:EU:C:2017:595, 78. punkts; Tiesas spriedums, 2017. gada 11. maijs, *Dyson/Komisija*, C-44/16 P, ECLI:EU:C:2017:357, 61. un 62. punkts.

⁽⁴⁾ Tiesas spriedums, 2017. gada 11. maijs, *Dyson/Komisija*, C-44/16 P, ECLI:EU:C:2017:357, 65. punkts.

⁽⁵⁾ Vispārējās tiesas spriedums, 2012. gada 14. jūnijs, *Stichting Natuur en Milieu un Pesticide Action Network Europe/Komisija*, T-338/08, ECLI:EU:T:2012:300, 30. punkts; Vispārējās tiesas spriedums, 2013. gada 7. marts, *Bilbaina de Alquitranes u. c./ECHA*, T-93/10, ECLI:EU:T:2013:106, 32. un 56. punkts.

⁽⁶⁾ Tiesas spriedums, 2014. gada 15. oktobris, *Parlaments/Komisija*, C-65/13, ECLI:EU:C:2014:2289, 45. punkts; Tiesas spriedums, 2015. gada 16. jūlijs, *Komisija/Parlaments un Padome*, C-88/14, ECLI:EU:C:2015:499, 31. punkts.

⁽⁷⁾ Tiesas spriedums, 2016. gada 17. marts, *Parlaments/Komisija*, C-286/14, ECLI:EU:C:2016:183, 42. punkts.

C. PAPILDU NOTEIKUMI, AR KURIEM PAPILDINA PAMATAKTU

Pasākumi, ar kuriem pieņem papildu noteikumus, kas balstīti pamataкта saturā vai to pilnveido un kas iekļaujas ar pamataktu paredzētajā tiesiskajā regulējumā, būtu jāparedz deleģētajos aktos. Tas attiektos uz pasākumiem, kas pēc būtības ietekmē pamataktā paredzētos noteikumus un kas ļauj Komisijai konkretizēt pamataktu, ar noteikumu, ka tie neskar tā būtiskos elementus.

D. PAPILDU NOTEIKUMI, AR KURIEM ĪSTENO PAMATAKTU

Savukārt papildu noteikumi, ar kuriem īsteno vai ar kuriem ievieš pamataktā jau paredzētus noteikumus, sīkāk precizējot minētā akta saturu, neskarot tiesiskā regulējuma būtību, būtu jāparedz īstenošanas aktos. Tas attiektos uz gadījumiem, kur likumdevējs noteicis pietiekami precīzu tiesisko regulējumu, piemēram, kur likumdevējs ir noteicis galvenos nosacījumus un kritērijus.

E. TIESĪBU AKTI, AR KURIEM NOSAKA PROCEDŪRU, METODI VAI METODIKU

1. Pasākumus, ar kuriem nosaka procedūru (proti, to, kā kaut ko veikt vai izpildīt nolūkā sasniegt konkrētu rezultātu, kas noteikts pamataktā), var paredzēt vai nu deleģētajā aktā, vai īstenošanas aktā (vai pat kā būtiskus elementus pamataktā) atkarībā no to veida, mērķiem, satura un konteksta.

Piemēram, pasākumi, ar kuriem nosaka procedūras elementus, kas balstīti pamataкта saturā vai to pilnveido un kas iekļaujas ar pamataktu paredzētajā tiesiskajā regulējumā, būtu jāparedz deleģētajos aktos.

Savukārt pasākumi, ar kuriem nodrošina pamataktā paredzēta noteikuma vienādu īstenošanu, nosakot procedūru, būtu jāparedz īstenošanas aktos.

2. Tāpat, pilnvaras noteikt metodi (proti, to, kā kaut ko darīt, jo īpaši regulāri un sistemātiski) vai metodiku (proti, noteikumus metodes noteikšanai) atkarībā no to veida, mērķiem, satura un konteksta var paredzēt deleģētajos vai īstenošanas aktos.

F. TIESĪBU AKTI, KURI ATTIECAS UZ PIENĀKUMU SNIEGT INFORMĀCIJU

Pasākumus, kuri attiecas uz pienākumu sniegt informāciju, var paredzēt vai nu deleģētajā aktā, vai īstenošanas aktā (vai pat kā būtiskus elementus pamataktā) atkarībā no to veida, mērķiem, satura un konteksta.

Piemēram, pasākumi, ar kuriem nosaka papildu noteikumus, kas balstīti pienākuma sniegt informāciju saturā, būtu jāparedz deleģētajos aktos. Tas parasti attieksies uz papildu nebūtiskiem elementiem, kas pēc būtības ietekmē pienākumu sniegt informāciju.

Savukārt pasākumi, kuru mērķis ir nodrošināt pienākuma sniegt informāciju vienādu izpildi, piemēram, formāta un tehnisko līdzekļu ziņā, būtu jānosaka īstenošanas aktos. Piemēram, ja pamataktā pietiekami precīzi noteikta pienākuma sniegt informāciju būtība, pasākumi, kas sīkāk precizē sniedzamo informāciju, lai nodrošinātu datu salīdzināmību vai pienākumu efektīvu izpildi, būtu jānosaka īstenošanas aktos.

G. TIESĪBU AKTI, KURI ATTIECAS UZ ATĻAUJĀM

Pasākumus, kuri attiecas uz atļaujām (piemēram, produktu vai vielu atļaujām), var paredzēt vai nu deleģētajā aktā, vai īstenošanas aktā (vai pat kā būtiskus elementus pamataktā) atkarībā no to veida, mērķiem, satura un konteksta.

Individuāli piemērojamas atļaujas var pieņemt tikai ar īstenošanas aktiem. Vispārēji piemērojamas atļaujas, par kurām Komisija pieņem lēmumu, pamatojoties uz pamataktā pietiekami precīzi noteiktiem kritērijiem, būtu jāpieņem ar īstenošanas aktiem.

Vispārēji piemērojamas atļaujas, kas papildina pamataktu, jo neaprobežojas tikai ar pamataktā noteikto kritēriju piemērošanu, bet vienlaikus ir balstītas pamataкта saturā (piešķirto pilnvaru ietvaros), būtu jāpieņem ar deleģētajiem aktiem.

III. MINĒTO KRITĒRIJU PIEMĒROŠANAS UZRAUDZĪBA UN PĀRSKATĪŠANA

1. Trīs iestādes kopīgi un regulāri uzraudzīs minēto kritēriju piemērošanu.

2. Trīs iestādes pārskatīs kritērijus saskaņā ar saviem iekšējiem noteikumiem – attiecīgā gadījumā ar to savu struktūru starpniecību, kurām ir īpaša kompetence šajā jomā, ja tas nepieciešams un ir lietderīgi, ņemot vērā Eiropas Savienības Tiesas judikatūras attīstību.
-